korra põrtja muha. Taale tuli tukk peale ning ta jäki magama. Tüki aa=bärast ärkas ta üks, – ta oli jälle wana raiskõrras oetel.

Teise õhda toodi=dale jälle jee wana=moor juure. Mees mõtles et, täna õõse=ma radju jälle korra õnne, ehg sa inna ää pudgata. Ta läks ühdast poest ööd wäja ning andis jalgadele valu Koidu aaks jõudis=ta teine=koole metsa. Ta isdus männa alla muha jalga putgama. Taale tuli pisikse tukastus peale ning ta uinus magama. Kui=da üles ärkas, leidis=ta ennast jälle wana=moori kõrwast. Tuhat ja tuline wõtja sind mõtles meis. Tulewa õõse=ma taha weel korra õnne kutsuda, kui=ma siis=ep peale mette, sis=ma pea kõll sija koerte auku jäärna.

Õhda toodi=dale jälle wana=moor juure. Ta pani õõse jälle minema läks õõ otta ning jõudis koidu pubdeks teine koole metsa. Taale tuli kange wäsimus peale. Ta isdus

tuksumine; räägitakse ka tõlkastus, mis tuksumist väkimal mõõdul läkendab. Nii nimetõna tähendeses on weel jõumõõd ajaühna juures: loom, loom, kein, püüd, müüm, kain, foam, aam, toom, kaju, mans, j.m.m.

korra muha ning mõtles ise et, jää=ma nüüd äram magama mette. Aga taale tuli õhkire uhe rammastus peale. Ta aas küll silmi lahti, aga wiimaks wasid silmad kinni, ta kukkus selili muha ning ~~xxxx~~ magas, mis nina kärises pees. Kui=da üles ärkas, oli=da küll selle samma ruha peal alles, aga ta ümber oli kõrge vaud pisdandi aid. Aidas oli pikse koobas ja koopas oeted. Mees waatas ümber vinki, kõikis oli vahuline aji, ta läks koopa ning eitis ennast oetele ujest magama.

Oli juba õhta sine aeg, kui üks ilus neitsi mehe üles=ärkas. Neitsi akkas oort seda=wüsi rääkima: Ma ole üke kunninga tüdar ning ole nõnde öö=maja peremeisde kää wangis, kesse kääst saagid ää putsasid. Aga selle eest, et=sa ää putsasid, pole=sul ead ödata mette. Nee pole inimesed mette, se=o wana kuri=waimsõna kake poisaga. Naad wõtwad nüüd ennastele sõ selli=meisde näe ja tulad kolm õhdad järge mõõda küsima, miks sa wää=beust oled ää kaitsand. Ta